

Landskap: *Småland* Upptecknare: *Octavia Hultgren, Fagerhult*
 Härad: *Handbörd* Berättare: " "
 Socken: *Fagerhult* Berättarens yrke: *fröken*
 Uppteckningsår: *1965* Född år *1889* i *Fagerhult*

Barnets vård och uppfostran under förskoleåldern. s. 1-9.

LUF 98

Gårdstjänst och natthavdning. s. 9-19.

" 107

Lokal- och personhistoria. s. 19-21.

" 117

Breddning. s. 22-28.

" 127

Denna berättelse omfattar tiden för omkring 80-90 år sedan.
Och senare.

Det nyfödda barnet lindades från bunden till fötterna. Benen
na lades över bröstet och benen skulle ligga raka för att
de ej skulle bli tyckbenar. När barnet lärde sig krypa och
sedan kunde stå på fötterna, ständes det i en s.k. skäppa, när ingen
kunnat se till det. Fanns äldre systrar fiska de hade till den
minsta och skötte vagnen. Det var en flöter bär, kallades
osken kalfat. Den hängdes med rep i kishar som var fästa
i taket. Då sättes fast på vagnen till barnet hängde.

Den som fick fast barnen var mest modern. För var
näst ut på arbete. De förtrades strängt och fick låta
sig lyda föräldrarna. Byskriset var lågt till hands.

Barnen fick tacks för egen. Och så gjorde de inte om
föreläsen. Inte heller blev det rädsla för föräldrarna.

De älskade sina föräldrar och hemmet, liksom föräldrarna
sina barn. Hemmet var färdigt, men tätt.

Denna skildring är från bändens i Karpas. Den

Tiotalordet till fjälsdrarna var manna och pojkar
och flickor. Främmande äldre personer tiotalordes farbror
och moster, t. ex. farbror Gustaf och moster Stina, utan att
vara släkt. Särskild älskotsbetygelse fick han ej.
Främlingarna hann var blyga t. ex. med fjälsdrarna.
Bekant var att barnen fick till sig kakan godlag,
vid måltid med främmande. Flickorna var och pojken
backade. Sändes de något ännu till grannarna
var vanligt att de blev bjudna på en "barns-
killing" eller en präkagris, hembakad. Och fick
ej glämma att tacka.

Det händes att en barnen vid hemmet gjorde kullen
planterade blommor eller lade grannar på dem, att
mågan i huset skulle dö. Inom att det var färdigt.

Om pojken villde sades det till dem att den
Ande satte på och på dem. Om de lämnade gåden
när han gyl, blev gåden bes. Så det fick inga gåra.

Om barnen gick och tittade i gårdstrumman, hann

brunt gubben och drog ner dem. Lekte de vid en
bji eller å, emellan, kam näcken och tog dem.

Barnen fick damma mest som de vuxna. De mesta
äta vad de fick. De blev ej bortskämda med något.
Barnen var många och även vid matbordet blev trångt
om platsen, därför de fick stå vid bordet. "Senare
vätte de ätte". Barnen fick sin mest tilldelad. Bors-
bäcken måste läsas av man, för eller något av de
andra. De tillhåller att låta maten tygta man.

Barnen fick dela bädden. De minsta fick ligga
hos för eller man för att hållas sanna. Det var
dåligt förvarade kostäder. Barnen måste hjälpa
till med arbete redan innan skolsålden. De fick
de i skuntimren. De tog även i hemmet igen för
innan de kunde lampen. De blev en stund av
stillehet och so, och de söt och hantlade vid
brasens sken. Sedan gick var och en till sin
arbete igen på vinterkvällen.

Här i Stockholm var inget skattens firan på 1840 talet.
Då byggdes sken i 5 skottakter, ombeskrivande, och till-
sattes ordinarie läse 1847. Flyghälsan uppfördes 1867-
-68. Först var skolan i en brandgård, där brannen fick
läsa sig läsa. Skolan behövde de inte. Det var många
av de äldre som ej kunde skola sin egen utom
fick meddelade handlingar med sin barmärke.

Om kläderna: Alla tyger tillverkades i hemmen. Lin ad-
lades på varje gård och lopp. Där det var skördet
hängdes kläderna upp på en gårdsgård. Sedan
repades kläderna från linbålen på en repa som var
en plankor som långa järnbenar var fastsatta på
plankans mitte. Sedan ströks kläderna på en åker
eller äng, där det skulle ligga till rötning. Och sedan
till barten där männen användes för att bräka det.
Skinnarna skulle sedan skäras det. Det spanns sedan
på vinstarna i hemmet på spinnarens varetter som
4. Stolen ständes upp för vinning. Det tillverkades i hemmen.

Sua bänder hade för. No ullen. Sam och en spännet i
hannet, till överhades kläderna. Kläpetyz av ändel ej.
Sedan kom skräddaren och hans gästare och bytade
kläder till både barn och vuxna. På hösten skänkades
en ko eller att kom tillfödes var. No huden beordres
lader och tillader hos gästaren. Det fanns två ge-
särer i köket. När det kom från gästaren. Kom
skräddaren med sin gästare och gjorde sken
åt alla i huset. Drängar och piger skulle också ha
skor. De ingick i läran. Stölen för drängar och
känningar åt pigarna.

Strumparna tillverkades av det hängsman utlaganet.
Det blev de gränsa i hannet kom stichade den, gränsa
fanson eller nunnan. Strumpen av vädde i en hand-
stol. Strumpen häls upp av sidan hand, som
lades ut för oss nedanför knät.

5. Barn och vuxna hade olika kläder till vardags och
helgdag. Färdkläderna fick de två av sig när de kom

från kyrkan eller andra sammankomster och hänga
opp dem i en särskild kläd-kammare, samt byta till
vardagskläderna. Kläderna måste hållas i många
år. Nu i dag kan man i gamla hem för se saker som
äro äro gamla och äldre.

Vätkläderna tvättades genom att lösa bynen. Det
tvingades till att björkaskor lades i en gissa tank pla-
cerades i botten på en stort träkar. I det lades
tvättan tills kornet blev fukt. Huru vid botten var en
hål kornat för att lutan skulle rinna uti ut kar.
Såsom man placerat där vid hålet Västret kornades
i en stor gylta och tvättades eller ätes med kysstapan
som var färdig på en långt skoft av trä som klä-
derna. Sedan tvättades den uti ena lutan tingska i

gyltan och ätes ätes öfver kläderna. Det häre de på
nästan en hel natt. Dagen efter lastades kläderna
på hästskjuts och tvättades till en fjä för att klappas.

6. Det blev en tröa hur smutsig den är varit.

Hygien: Före barnen blev så stora att de kunde träna sig
självna skäras de ann. av modern eller av äldre systrar.
I hemmet fanns alltid en stor träbelja var i varmt vatten
gjordes i ordning till bad för barnen på lördagskvällen.
Den sommaren badades i sjön. Då de fick lära sig sim-
ma. Hundlära var ganska vanligt, särskilt när barnen
gick i skolan. De måste tränas och fuknammars afta.
Elskarna hade hästflästat och pojkarne kast blippt.
Föräldryggande tandvård fanns ingen möjlighet till
då det inte fanns någon tandläkare. När det blev
tandsärk blev det att gå till en man som hade en
kruk och draga ur tanden med.

När barnen blev sjuka fick de läggas till säng. Det var
långt till läkare och den hämtades med hälskrydd.
Vägarne var knappt förbana i skogsbygden. Daktorn
fick gå långa stycken av vägen, som kallat av en
smal gångsting. Barnadödligheten var stor. I en familj
som hade 3 barn, dog alla 3 i difteri, dikrosi i andra

familjen i samma hus dag 2-3 är barnen.

Leksaker köptes utan gjordes enkla saker i hemmet. Flickorna fick en liten vagn. Vagnen var tillad av en stock och så var det en liten häst och skovel. Flickorna fick leka med en hemgjord docka. Jackkummet var av pocklin och krap-
pen var av tyg och fylld med lin blånor. På vintern äkte de källare i skidskor. De gjordes av linn och
sattes på träklossen. Bandet fast på foten med snören.
I skuntimman var familjen firade skymning berättades
sagor och sjöng visor och sånger. Logarna var mest
av tantarna och trallarna som de äldre föräldrarna
trallade på. De hade även både tanten och trallan.

I hemmen talades mycket med barnen i gammalpraktisk
anda. I slutet av 1800-talet i början på 1900-talet talades
med barn i ungdom om synda och straff. Övertädel-
ser straffades strängt. Barnen tillhörde att lyda Gud
och föräldrarna. Söndagen fick barnen leka men
8. ej under gudstjänsttiden. På skulen de sitta tygta och

Blissa medan för läste predikan i Pastorien, antingen
av Luthen eller Warburg. Den aftonen lästes en kort
betraktelse och sjöngs en psalm. Söndagen minnades följde
många gamla liot. Tyvärr var ej den seden i
alla henn.

Uppkomsten liksom föreläsning, föreläsning i musiken
hände i två till kyrkan. Gudstjänsten kallades för
som en högmässgudstjänst. Den började kl 10 p.m.
Längre tillbaka hade den två börjat kl 9. Prästen
predikade ibland över 2 timmar. När folket blev som-
niga fick kyrkstäten ge dem en "puff" med en lång
käpp med en liten klump i en ändan som hade
frimen or en stit.

9. Natvardsgång, hädes fyra gånger årligen. Skriften-
målet började en timme före högmässan. Då hädes
därav utängde till det var öm. För natvards-
gång antecknade i sakristian? pås dagar före
natvardsgången. Den sedan har hälet i de tius

för en tiotal år sedan. Katolskrogstämans klädedräkt
är svart. De yngre ha frångått det, men de äldre
kläda sig i svart klädning, fortfarande. Fack var
kyrkstämman för. Det var ofta trångt i kyrkan även
vid vanliga gudstjänster. Gamla kyrkan var ej så
stor. 1894 invigdes en nybyggd större stenkyrka. Den
gamla var av trä. Då blev ny bänkindelning så
att de som haft sina bänkar längst fram i kyrkan
fick flytta mer till bänken vid dörren. När nya kyrka-
året började fick den roten kappan även två bänkar
och flytta även i den tredje. Till de ha fått eget.

De betydelsefulla gudstjänsterna var julattan, nyårs-
attan och Stungs kvällen. Då höll bögmästaren Fris-
dagens kväll. Den går så än. De hade gäststugorna
brämnas upp.

Kristi Himmelfärdsdag är Fragerhulta fackpärlag. Då
besökte kyrkan en kyrkfack från angående socken
10. I söder är Elsmärlingsdag, fackpärlag.

Fästlagstiden kläddes altaret i sv-art. Hufvudkoret var klädd
i svarta kläder Rångfredagen. I festen skedd ej
lyssas till öktenuskar. Det tyndes att det blev olyckliga
öktenuskar.

Vid konfirmationen pryddes kyrkan med björkar och
girlander. På altaret var blommor. Konfirmationen
var förs vid midnatten.

I gamla tiden slöptes ljusen av kyrkparken, som sjöden fick
ha ljusen med sig. De försägnare hade varsin och andra
tälpljus. När stearinljusen kom till anbestyrde kyrkan
att söndra. Kyrkfjärden förtogs med släde s. k. skrid.
Det var alltid mycket snö i koret, varför de åkande så
med en friskimspäll över knäna. Den som kläde sin
på en knutbark som var placerad bakom bänket. Bred-
vid korean stod en man med ett tiorblad. Det blev
länga rader av släder. Hjälsarna hade bjällerkärl
och skaller. De som gick till tior julanarna var också blott.
Många således som följde ljuskenet.

Återförelsen började klockan 4, och högmässan strax efter
den. Gudstjänsten hölls på lördag. Lådan blev
det kappköring, hem. Den som kom först hem fick
skiden först inbärjat.

Kyrkåren fick som vanligt vid gudstjänsten. Man lita-
de sig mer i kyrkan, när man kom in i kyrkan.
Lådan vid lämningsen av bänarna vid altartjänsten.

Föreläsningen reste sig vid skriftlämningsen. När bän-
dagsskolan tilläts reste nästan alla, och blev ständigt
medan det lästes. Haimarna skulle sitta. Dagsskolan
gästerna följde sittande under hela gudstjänsten.

Bruket har ej förändrats. Från föreläsningen att prästen
hade en handkläder. Det betydde att han var visig,
att tjäna. I gamla kyrkan fanns för ingen anledning.
Då tog klockaren upp psalmerna och badde sängen.
Psalmerna ljängde långsläpigare än en. Världens, som
ej föreläsnings. Psalmadiken har ej ansett.

Det var vanligt att läsa förbäner för sjuka som

begärde det. Andelslydelsen var: i församlingens förbän-
innesluten sig, H. H. Församlingen för andelen. Nu Gud
i ditt allvars röst behagat hälsas alla...

Här församling av medlemmar i dit likhet.

Kallelsten upptogs med här. Den var av läder och
hade långt skaft. Högsköldarna gick med hären.

Den som gick till kyrkan fick tola om ord som hörs av
vid kyrkan från de sammansvurna; liksom ingångarna
och ännu somst Kungälvskyrkan. Åren gammal kan för
att spåra till kyrkan som de sade.

rele i socknen hälsas husförhåll i rälarna. Då fick
de läsa inman till och förhöras i katekesen. Och sedan
blev det kallat med mycket mest och dygde. Det var en
det mindre bemärlade som lärade pengor till "läsmått"
Lagen vill vara såst.

ritstängning från nationens. Här förskannet länge till
baka. Det har även förskannet utskild kommunen
någon gång, mest än vid sjukbädd. Nu vägen för

matlaga vinet en kalkens fat var ej förskämt här.
Oblaten tillverkades här i oblatjärn. Vinet förvarades i
sakristian inlöst i en kista. Överblivet vis från kalken
händes ut på kyrkogården.

Man hade en sträng, uppfattning om att man vördig
eller svärdig, när man gick till nattvarden. För för-
beredelsen hörde att man läste Finsens nattvards-
bok m. m. Om möjligt följdes familjen åt till nattvarden.
Männan tog av överraskan. När gästerna steg upp från
altarringen, var kvinnorna och vännen backade.

Stor förskam skrock och överten här. Det
har talats om att när den hände prästen N. S. Långren
var kyrkavarde här var det 2 jägare som till kyrka-
gården där det varit en begravning. I sin grav
var ingenshållad gick en av dem ner och lyfte
locket av kistan. De skulle, för att få god jakt-
lycka, hålla blåspiren i munnen på den døde.
De blev ständigt vid graven och kunde ej komma

därifrån. Prästen fick ingen ro i den närbelaggen prästgården. På morgonen fick ti pr prästkappen och ti med handboken och läsa den därifrån.

Om någon fick utslag på kroppen hade de råkat pr slorena. Då skulle en klok kvinna komma och klä pr på den gamla en väldspira och röka med skrävver. Likaså fanns det sådana som fick mjölk genom att sätta fast en kniv i en vägg eller där post i sin strupa och mjölka ur knivskaftet. Då var det alltid pr en gård, från en av korna i går vägen mjölk den gången.

I byn är en stor herregård, Ladeskults säteri. Den har varit från 1400-talet och har haft många ägare. Bland andra Rotthid och Tegsboden. Nu ägs den av kausul Axel Brannan. Den har förskannit mycket spiken. Det är inte frist för det än. Där finns en ro som ingen kan bota i. Tegsboden var en vård husbände mest sina underlydande. Vid minsta

finsesle. hauser de opp på hauser rum för att piskas.
De fick arbeta hårt på sina dagsoverkstär. Ingen av
de underlydande fick gifta sig utanför godset
eller utan hauser hantverkare. Han dog, ogift, i slutet
av 1800-talet. Begravningsdagen såg tjänarna
hvarann gå hem till sina familjer. När husken Gustaf
kände hauser den gamla kistvagnen, skadade inte
hästarna draga den. Den av gästerna som åkte
med, en fräken gylenlöv hade då: Que det är den,
Fagelstaden, som åker med, är riktig, är. Sedan gick
det att köra hem.

I en by, Hårenslå, spökade det. Det började i mars
1876. Det upptäcktes där att en man var närvarande
och sändes till sjukhuset i Hårenslå. Det var
faktiskt så. Både prästen och andra var där,
men det hjälpte inte. Hastade omkring med stenen och
ansåg både natt och dag. I a.m. prästen. Lind: Fagel-
staden, som tillkallades, blev slagen av stenen.

Familjen fick till sist flytta ut ur kungshuset och flytta till husetens frälshus. Jag har en lång visa om denna samma tids tragedi.

På 1840 talet gick många hufvud till Thälbergens kyrka för att höra Peter Lorens Tullgren. De vandrade till på den långa vägen. När de vilade och hade ätit av den medbrädda matsäcken, läste de en bibel och andra andaktsböcker och sjöng ut en sångsamling. Samt hette Mose och Lammets visor, tryckt i Kalmar 1841. När folket hufvud och från flera socknar kom från Till Thälbergens lägrade de sig på marken omkring kyrkan till gudstjänstens början. Då sjöngs ut Mose Lamm. På hemvägen samtalade de om vad de hört och så sjöng de. Likaså vandrade många till Skenbergs kyrka för att höra pastor Thelander.

Enhet var kyrkans förs. Där det mest gick de varje söndag, till kyrkan, gamla och unga. Kyrkan var för det mest fulla.

När kyrkan var en liten stuga som beboddes av en
ensam gumma, som hette Anna Djäberg. Dit in gick kvin-
na för att byta handduk. Hatten förkamm ej. På vägen
till kyrkan hade de som hade lång kyrkoås, en
ylleduk på vintern. Den byttes ut mot en svart siika-
duk. Prästboken bar av de äldre under armen. En
kvist lades ut eller åbradt var instucken i präst-
boken att lyfta på när de blev sämre. En flaska
med merandrappen och några sockerbitar bar också
i hjälpfiskan. Så den delades ut så långt de isatte
till de andra i bänken. Männen hade en fisk-
flaska med brännvin att ta själva och bjuda
bekanta på innan de gick in i kyrkan. Vanligtvis
kom de tidigt till kyrkan för att träffa och tala
vid vänner och bekanta. Efter gudstjänsten gick on-
och en till sitt ungdomar stannade ofta utanför kyr-
kan och biskade. Då skulle de männen gå ut och täl-
la att de gick in i kyrkan. Den som kom för sent till

altartjänsten fick stanna i vapenhuset till nydöbe-
kännelsen om läst. När Nilsen Gud i Himmelsrik Njungs
läste och mästaren öpp kyrkdörren och folket fick
gå in. Njungsaren gick upp på läktaren. Vid jul-
stämman fick han två svärd och även slagmål. Det
var i början på 1800-talet. Det ålåg kyrkmästaren
att arbeta sådant.

117 De gamla minnesmärken finns minnen av
Dacke Skans i Ringhult. Den är från 1300-talet och
hette Ringvidaborg. Den innehades av en riddare
Leijansenslotts. Den brändes av riddare Spricke i
Gishult.

En sägen från förra tiden finns berättad om berg
Bäckklint, beläget vid Sjö Västen i Sagerhult.
Där bodde trollen. När vällingklacken i prästgården
ringde hem folket till måltid hörde en av drängarna
ett väldigt gny i berget när han red hem. Där so-
pade de: om är min sked, om är min kanna?

En sids drängen: Ge mej en luvn och en. De haare
de sids kan fisk för gamla luvn och en sidan
kan utskändas till honom. När prästen tog den
på sig, fisk kan se att hallen sids runt bordet.
Det är därför aldrig, maten räckte till. Efter den
dagen ringdes ej mera i välsignelsklockan. Fracken
kan ej, tillbaka dit.

I ett annat berg, på andra sidan sjön finns Id-
berget. Där bodde jättarna. När boken för
kyrkan, tog en jättarinnan till stumpebröd och
slungade en sten mot kyrkan. För att tygta klockan.
Stenen vådde ej fram utan blev huggande en
bit från kyrkan, där den ligger än.

Kyrkan skall för länge tillbaka lagat i en by,
Karna, en halv mil från Frageskott. Det finns inga
herrar på papper på det. Där finns en åker som
kallas kyrkåker. De gamla talade om att en kunde
blivit i jätteslagas där. I hanten var åkeren var

ett träkors till minnesmärke. När det ritade var
stånklar dit en anmät i stället. Där var för urskrif-
plats. Den flyttades senare till Enghuset. Nu plantas i
genomgått kan man förstå av stångkor i railspriten
eller knivar av flint, som hittats i den trakter
I en annan by, Enghuset, finns en damning. Någon
andra resta stenar eller stensättning, finns inte.
Vargen fanns här så sent som 1852. Då tog vargsen
kreatur för bändarna. Den hållt blev också vargsen
lyft. Den sista vargen sköts 1870, omkring.
En kungabälte: Karl XV reste genom Socknen för
Västlands till Kalmar. Bändarna gick stoppa till sin
härta till kungabälten. Västbytte var vid R.
härta by.

I dessa soeknen har funnits bisamhället på de flesta bandgränder och torpställen. Biadlingar har minskat på de senare åren. Där kallas den sig inte. Först blev ej blåsarna odlagen förän den blannade mer mest blannat över. Nu står den innan den blannas. Bättre bidraget var då. Många draget var ljungdraget och linddraget.

Det var säkert att bisamhället ägdes gemensamt. Där så var förest, sköttes den som hade bina den. Det kallades lät bi. När biskoparna sköttes, kallar ägaren och hämtade till andel av handling och var. Biadling har ej förskunnat som huvudsakligt. Den som hade de flesta biskoparna, 28-30, var till ystet skamaker. Van är i 85 års ålder och är nu på åldersdomen, där han fortfarande arbetar i skamaker ystet.

Bisaknas är här ingen som minas att det funnits här. Föralligen har det funnits för eftersom det kallas att sträcker in bina, när de soömmar.

upptäckarna frågade Pålle Növen om han såg någon
bistoch. Han bekräftar vad han hade hört & en an-
gränsande backen, åsden, finns en by som heter
bistockskärra. Försligen har det tillverkats bistocher
där. De skulle vara så lilla som nu ihåliga stu-
kar. Var meterhåga och placerades stöende. De
ställdes på en bräda av trä med fluckor, och
tok av trä ören.

Man använde och har alltid använt halvkupor.
De tillverkades av björken. När de tillverkades togs
en rund träbit så stor som hålet skulle vara. För
när bina röhades itjäl vid skattningarna var hålet
litet. Senare när de dras ören på en annan kupor
öndes störelsen till 10 cm. ungefär. Påskarna.
slagträskad användes att göra kuporna av. Det
togs lagom med hak, som sammansattes med
fina gran eller enarsten. Så brändes i tuppen och
ändade varit till kuporna var vid ändrad störelse.

Birkupans storlek var 50 cm., höjden 60 cm. 2 kors
av primar i mitten. Kupan. Kraus gjordes att lägga under
kupan när man ville hindra sömning. Brästen gjor-
des av fur eller gran. Den var rund och något större
än kupan och hade flusterbräder som var utskädda
så att bina kunde komma in och ut. Något annat flyghål fanns
inte. Halskuporna är ej liggande. Fästningen är be-
traktad bina flyttar. Den skydd av kupans tag
back av stora granar som flätades i sporen. De
var i formen av en stent och sammansatt
med fins granrätter. De täckte birkupan ändå
med tre flusterbräder. Numera går tröskan över
birkupans ställen. För i dag på vintern gjorde inte
bina. Men de måste ha ut. Birkupan placerades
vid en hödervägg, så att flusterinzängen var ut
bräder. Platsen var inbäddad till skydd mot kras-
ter, så biden kunde komma in på gården. Bibrädet
en gjordes av skrädder sporrar, flyghantiga. En bit från

vare ände boreades hål och sattes in en trislå. Bienen
gjordes så rund, krusliga primar. Sedan ständes
så många kuper, som fick plats på bänken. Fick skydd
med myran bygg ut fyrkantiga skålar av ek som
fylldes med vatten.

Bien fodrades med socker-lösning. Den hölles i bi-
maten, runda soorade så trö. Den ständes i trölet
i kupans ände. En glasstiva lades över mataren.
Det var intressant att se när bien drog ner lösningen
i kupan. När en tankfullt förlorade viken, kändes
det att kupan var visefallen. Det kunde hända
att bien måste drivas på en annan kupa som hade
vise. En tankfullt kunde bli 3-4 år.

25. Sedan en vissare godkänd en kupa, måste den
vara rengjord. Den rengjordes vid skattningen. Den
sändes in med lite harnag, innan soorningen. De
vänta finnen till bien är soo-bien. Binas arbete med
harnag och godkändning, kändes drag. Bygget kändes

gellor. Bina är arbetabi, dränare och viden eller drattningarna.
Hann länmar medverkaren vid soänningarna. Färsta soänmen
kannnen. Vackligen i viden mänsd. Den toges sig till soän-
ningarna. 3 dagar dröfthen bärja bina kanna till
andra soänmen. Om man kyparen vid kyparen här
man att det låter: ut. ut. ut. och en annan lit: för-
far-far. Då gäller det att prisa upp för soänningarna.
Ett par dagar innan sätter bina i en klunga under
flustert. I närheten av biskäppet sätter upp urkusterna.
Ofta sätter sig soänmen där, om den hade viden med,
och om låte att ströka in. När solen brände varm
måste de skuggas med ett lakan och tas in på aftonen.
När bina bärja sätter sig bina på flustert
och gläddade med videnarna. Det kallades att de spelade.
En soänning togs vackligen andra soänmen. Färsta
soänmen var soänmen därför den dröas även på en
annan kypa. Biskäppet tog i viden blev inga
tredje soänmen. Förre såkades bina med soänmen vid

skattningen. När de drivas användes en gäst av blåm
eller driva dem med på annan kup. Hanningen
smältes vid låga temp. Varet varmare. Färdaste hanningen
var den som fick sjölskinnat och skatten. Genom en
hinnspåra pressades den andra, som värmtes med vat.
Koksmen, med två köppen som drags mest långt
göres över en kök. I en annat kök med vatten i
botten smältes varet vid hög temp. Sedan skivades det
öfr. vatten. Gröheten sjönk till botten och det
renade varet flöt som en kaka på vatten.
Var det bra kunde en kup innehåll omkring 35 kg.
hanning. Varet användes till hinstäpning för. Långsamma-
re köpte upp vat och betolade kr. 250 kg. Det blev
vanligen en halvt kg på hantgäle.

Prima var särskilt arga och stack vid åskväder,
när de sandade hanning; och när de blev klämda.

Det märktes på en vinnande ljud. Vissa personer kunde

ej gå i vinkeln av en bilmagn; andra kunde handskas

ACC. N:R M. 16288:28.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

med dem som helst. Det anses också histisk om
bra mest reumatiska.

Den som hade tus med sin hals och baken. Den
benämningen lever kvar.

Befästningar har ej förskammit här. Förmodligen
man haft tingslag, till litteratur. Det gick ut en
bitidning. Och den finns antagligen än.